

да не бъде от сребро? Не би ли писано в житието на един свития от южните земи, че Господ Исус не е бил разпнат нито на златен, нито на сребърен кръст, а на грубо и просто дърво. А хората в църквите се молеха пред презрения метал, от който правят парата - оръжието на Сатана.

Тя плесна с ръце. Верните Й Гута и Изентруд се притекоха.

- Донесете ми някоя ваша рокля, най-простата, която имате.

Двете жени се спогледаха, ала нищо не казаха.

Когато ландграфиня София видя снаха си да се явява пред нея облечена като прислужница, с тъмна вълнена мантия и просто дървено кръстче на гърдите, тя сметна това като лично и дръзка предивикателство, като подигравка с нейното желание.

Устните й се свиха в язвително презрение. Тя улови коня си за поводите, готова да слезе крак в стремето, щом притекал се на знака й коняр го подаде със смирено движение.

- Аз мислех, че съм взела за снаха една кралица, а пък то било мома родена за слугиня. Можех да останеш в къщи. В свинарника имаше нужда от нови помагачи.

Раменете й се разтрепераха от безвучен кикот. В големите й очи се таеше отровна омраза. Тя даде знак, конярът се спусна, прегъна коляно и подаде стремето. Един паж предложи рамото си, за да си подпре ръката. Елисавета полека приближи към своя кон. Ала свекърва й препречи пътя. Алестият жребец подрипна, устреми глава към младата жена. Но тя не мръдна от мястото си.

- Двете не можем да ходим заедно... - извика извън себе си София - или ти, или аз ще отида на тържествената меса.

- Струва ми се, че не вие, а аз трябва да се срамувам от одеянето ви - каза смело Елисавета. - Божият дом не е съграден да си показваме в него богатството и знатността. А добротелството и християнската милост...

- Кой смее да държи такъв език към мене? - извика София. -